

Pink Floyd-tributt – et massivt sanseinntrykk

Strålende lyd, lasershow, tent band og et terrorhøyt lydteppe ga publikum et tre-timers dypdykk i musikken fra bandets gullalder.

Denne Sahara-tørre karakteristikken forteller bare en liten flik av sannheten. Lidenskap og appetitt Etter makt-demonstrasjonen i 2016 brukte jeg da pompøst Rick Wrights «The Great Gig In The Sky», låten om livet som gradvis svinner hen mot død, som et mer eller mindre relevant bilde på et håp om at Shine on ikke ville fade ut og legge prosjektet dødt. Det har neppe hatt noen innflytelse på Tom Andersen og hans åtte medspilleres ambisiøse plan om å blåse liv i både prosjektet og den rosa grisen, men heldigvis har de gitt etter for lidenskapen. Det er fort gjort å tenke at Shine on har spent buen (og forventningene) for høyt etter forrige gangs massive sanseangrep i teatersalen. Det skal litt til å bokse seg ut av skyggen til sine inspirasjonskilder med et show som matcher eller overgår suksessen fra 2016. Klarer de det? Svaret er et absolutt ja. Jeg applauderer den appetitt og kjærlighet Shine on har for det de gjør på scenen og for den åpenbare respekt de har for låtmaterialet. Og som mer enn tålelig overskygget svært beskjedne mangler. Om noen. Det er et fantastisk stykke arbeid som er lagt ned i denne forestillingen

Solid, ekte og storslått

Tom Andersen og Torgrim Åsbakk, for ikke å glemme Stian Davidsen Kleppe, bekrefter nok en gang at de er fingerferdige og rutinerte gitarister i det aller ypperste sjiktet. Når det står likedan til med resten av bandet, så kan jo dette bare gå en vei – og det gjør det da også. De nye koristene, Anette Dalbakk og Veronica Antonsen, er et funn, saksofonisten Frode Lamøy ligger ikke tilbake for noe av det Richard «Dick» Parry gjorde og Geir-Ove Mortensen på bass, Karl Kristian Davidsen Kleppe og Kjetil Christensen legger et tungt og rytmisk bakteppe.

Fra gullalderen Pink Floyd har tre faser,

fase 1 med Syd Barrett som frontfigur, fase 2 med Roger Waters som frontfigur og fase 3 med David Gilmour som frontfigur. Jeg kjenner sterk affinitet med alle tre, men føler nok konformt sterkest for tida etter at Pink Floyd gikk fra å være et eksperimentelt, jam-orientert progressivt band som først og fremst var elsket av studenter og andre raringer til en rockeakt nærmest uten sidestykke – gjennomsyret av et rikt låtmateriale, så vel som Roger Waters' preget av sin rike låtskriving, så vel som hans bitre og bitende verdensbilde. Det er altså låter fra starten på gullalderen og fram til slutten av 80-tallet tributtbandet legger vekt på.

Tre timer Shine on-magi

gir det helgestemte publikummet en midt i fleisen når de selvsagt åpner med Syd Barrett-hyllesten «Shine On You Crazy Diamond» og går over i Folkets Hushistorien med «Run like Hell» fra «The Wall.» I sum et vanvittig trøkk helt fra start, bønn pinne ... en ugjennomtrengelig vegg av lyd, men likevel et komplekst lydbilde som yter inspirasjonskilden full rettferdighet. Det funker som fy når det er så fullverdig fremført som her. Anmeldelsen er basert på fredagens konsert - den første av to.